

מתבייש אני (על הגזענות של בית"ר ירושלים)

הארץ / מאמרי אורח/ דר' גדי ראונר / 15 במאי 2008

פעם אהבתי כדורגל, אך כיום אני לא אוהד של אף קבוצה. אין לי שום העדפה. ובכל זאת מחר בבוקר הנושא שבו אני רוצה לפתוח את יום הלימודים הוא זכייתה של בית"ר ירושלים בגביע המדינה. במשך דקות ספרות צפיתי בידיעה המשודרת. החדשה נמשכה דקות ספורות במהדורות של הערב...

לנושא יש שלושה גיבורים: הראשון הוא קהל האוהדים של בית"ר. זה לא מפתיע וזה ידוע...ובכל זאת, ליבי פעם בחזקה והחזיר אותי למחוזות העבר כאשר עמדתי מולם...נוכחות של ההמון הזועם בטריבוונה...זה אשר צועק לעבר היריבים בקצב צבאי ומאיים "מלחמה" "מלחמה" "מלחמה"...צעקות הקרב מלוות בהתפרצויות של שמחה, התעלפויות, השתוללויות, בכי והתרגשות גדולה. האוהדת האלמונית התעלפה ולא הצליחה לראות את הסוף. תשעה מהם נעצרו, עשרים וחמישה מהם היו שיכורים והורחקו...השוטרים הסירו שלט שבו היה כתוב: "אנו מיצגים את ישראל ואתם את פלסטיין"...הגיבור של הערב היה ההמון שסומם ברגשות איבה. האוהדים נראים מבעד עדשת המצלמה כגוש חסר צורה של בשר מגושם ומזיע. ואני מתאר לעצמי שהמציאות הייתה קשה יותר ממה שנראה בטלוויזיה.

הגיבור השני הוא... שחקני בית"ר ירושלים אשר כמה מהם סירבו ללחוץ את ידו של שר הספורט שלנו, השר הערבי הראשון, מר ראלב מג'אדלה. קפטן הקבוצה אמר שלא צריך לעשות מזה עניין.

הגיבור הטרגי השלישי של הערב הוא הכתבים ששידרו את החדשה מהאצטדיון ושאלו אחד מהם לא ביטא מילה אחת של הסתייגות לנוכח התנהגות המתנשאת, הגזענית הזאת. שהרי כולם יודעים שבית"ר ירושלים היא קבוצה גזענית...ואין מה לעשות!! שתיקתם של הכתבים בשטח ושל המנחים באולפן...יצרה מטריות אטומות: לא ראינו, לא שמענו... לא היו הבעת פנים, ולא מילה עוקצנית של עוררות מוסרית...כלום. המהדורה הוסיפה לזרום. עסקים כרגיל.

השילוב הזה הוא מסוכן. כאן שורשי הרע והמצוקות שלנו. לא רק נוכחות של המון גזעני אלא גם הפסיביות הבלתי נסבלת הזאת של היעדר תגובה. האדישות הערכית הזאת מנחיתה עלינו אסון יומיומי...אלף שיעורי אזרחות או טקסי יום השואה לא יעזרו לתקן את המצב. שיעורי היסטוריה על גרמניה נאצית או על הפשיזם האיטלקי, תוספת שעות במערכת, גיוס מיטב המורים או אמצעי ההוראה המשוכללים ביותר...דבר לא יביא את

הגאולה. שום דבר לא יעמוד ויוכל להתחרות אל מול מעשי הבושה של גיבורי התרבות שלנו: המון זועם, שחקני גזעניים ועיתונאים יפים כעציצים.

כן. אלה הם גיבורי התרבות שלנו בערב הזה...אלה הם המככבים בגאווה על גבי המרקע שלנו ומקבלים את הלגיטימציה התקשורתית הראויה. טמונים כאן שורשי הצביעות החברתית...כי עוד מימי קדם למדו הפוליטיקאים לדקלם סיסמאות ומילים כדי לטמטם את הציבור ולרכוש את אמונו. בינתיים המידות המוסריות הולכות ונרמסות במרתפי החולצות הצהובות...זה הדבר שאני מתכוון לומר מחר בבוקר...זה הדבר החשוב !!